

Girona, pedra viva

Text > **PEP VILA**, filòleg i historiador de la cultura

Foto > **CLAUDI VALENTÍ**

A la riba del Ter, no gaire lluny de l'heliport de l'hospital Trueta, ara que, per la sequera, les aigües van baixes, amb el mig soroll mat de l'aigua mig putrefacta, els arbres del tot despendinats, hi vam veure, en una passejada diürna, atzarosa, aquesta pedra prenyada que sembla que un dia o altre infantarà. Sèneca deia que una pedra que rodola no és coberta pel verdet. El riu, ara que és una serp fantàstica que segueix un curs fidel sense gairebé correntia, mostra tot el seu budellam: palets, plàstics, branques, fulles mortes, troncs mutilats i còdols de diversa mesura i condició.

Claudi Valentí va fotografiar la pedra sense cap intervenció per part nostra: casualitat, muntatge, art efímer, provocació d'algú que la hi va deixar expressament? La imatge es va prendre des de les dolces prades de l'espontaneïtat. El cos oval, calcari, el ventre, té un color blau gris, mentre que l'embrió, situat en un úter estratè-

gic, té una patina lletosa, més clara. Mig format ja bada l'ull sense parpella, té la boca lleument oberta. La llavor creix amb una freda lentitud. Alguna cosa expressa, sense saber jo com ho he d'expressar.

Com que, des d'antic, Girona és una massa pètria, calcària nummulítica, vaig adonar-me que la pedra era més que una pedra, una terra mare que podia tenir fillada, una *mater pulchra*. La naturalesa no és exclusivament natural. Bona part dels lloms seculars de la ciutat, el nucli antic, són edificats d'aquesta matèria de tonalitats i formes diverses.

No sé si aquesta troballa ens interroga sobre un remot passat còsmic en el qual es va iniciar la vida. La geologia que té la branca de la cartografia també té els seus misteris; és un procés viu en transformació constant. Aquesta història, interminable, és com la de la pedra llançada al riu. Em costa de desxifrar què volen dir aquells cercles magnètics que dibuixa dins l'aigua fins a enfonsar-se i desaparèixer

